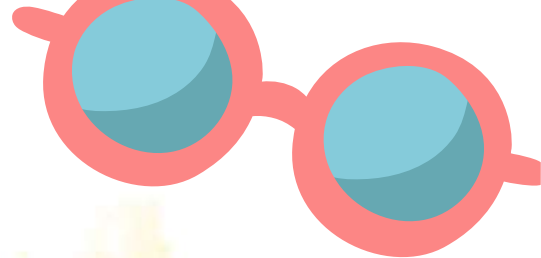

**U potrazi za riječima
koje nam omogućuju
dijeliti sjećanja,
razmišljanja,
maštanja...**

**Radove odabrala i uredila: Ariana Etlinger
Grafički i likovno oblikovao: Stjepan Krajček**

(Ne)zgodna s ljetovanja

To ljeto provela sam s obitelji na otoku Braču, u Postirima, malome i slatkome mjestu, uvijek prepunome veseloga žamora turista. Nedavno se u Postirima otvorio veliki hotel The View. U tom hotelu odsjeli su naši prijatelji s kojima smo se voljeli družiti. I oni u Postirima imaju kuću, ali su je do temelja srušili jer je bila stara, pa su za vrijeme obnove boravili u hotelu. Jedne večeri pozvali smo ih k sebi na večeru, a nakon večere odlučili smo otići prošetati. Nismo šetali svi zajedno, nego smo se, kao obično, generacijski podijelili. Nika je od mene starija samo godinu dana, poznajemo se i družimo još od vrtićkih dana. Nas dvije otišle smo u park, naši roditelji u kafić i na sladoled, moja starija sestra Ema i Nikin stariji brat Šimun u klub.

Nika ima dijabetes pa je nakon večere trebala mirovati, ali nije. Nas smo dvije skakale, trčale i grohotom se smijući vrtjele vrtuljak kao da sutra ne postoji. Odjednom joj je bilo slabo, osjećala je mučninu i vrtoglavicu, problijedjela je. To je značilo samo jedno... šećer je počeo naglo padati. Uvijek uz sebe ima ruksak u kojemu su jabuka, šljive, bomboni, keksi, sok i stotinu naprava za mjerenje šećera kojima ne znam ni naziv. Pojela je sve što je imala, ali šećer je i dalje pado. Sve se otelo kontroli. Uplašile smo se, sjele na hladan kameni zidić ispred Studenca i nazvale roditelje. Nismo bile ni blizu Nikinog hotela, a ni naše kuće. Ipak, naši roditelji brzo su došli. U međuvremenu, Niku su počele boljeti ruke i noge. Čak se i pojačano znojila, što je značilo da je jako loše. U tom trenutku generacije su se ponovno ujedinile. Nikina mama i ja ostale smo uz Niku, moja mama, Ema i Šimun tražili su od slučajnih prolaznika bombone ili bilo što slatko, Nikin tata trčao je do jedine trgovine, koja još uvijek radi, kako bi kupio nešto slatko, a moj je tata otišao po naš automobil. Moja mama, Ema i Šimun rukama su se i nogama pokušavali sporazumjeti s Talijanima koje su usput sreli i na kraju dobili tri vrećice šećera i neke bombone. Nika je plakala, a njena ju je mama tješila govoreći da će sve biti dobro. Ja sam se osjećala krivom za ovaj događaj jer sam ju poticala na igru. Nika je pojela sve tri vrećice šećera i popila pola litre Coca-Cole. Šećer joj je bio stabilan nakon toga pa smo svi odahnuli, a potom nas je moj tata odvezao u hotel i našoj kući. Nakon velike napetosti i straha svi smo uplovili u željeni rasplet, sretan kraj i miran san.

I danas, kad se sjetim ovog događaja, prožima me osjećaj sreće i olakšanja jer je sve dobro završilo. Od tada, kad god sam vani s Nikom, tisuću je puta pitam je li provjerila koliki joj je šećer. I Nika i ja još smo uvijek djeca, ali djeca koja su vrlo rano naučila da trenutak nediscipline i nepažnje katkad može biti tragičan.

Tena Todić

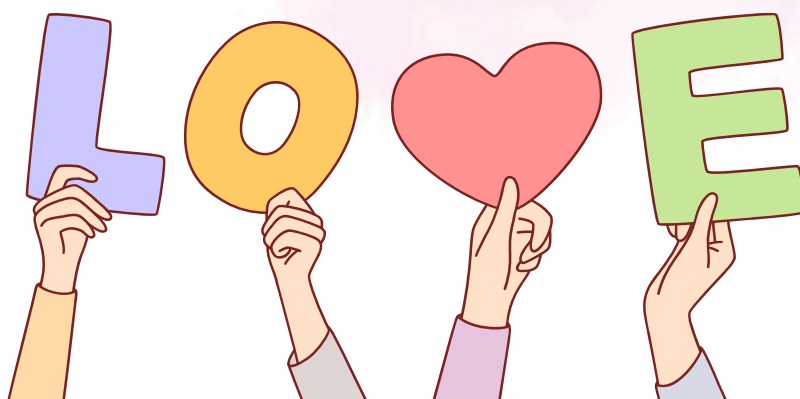
LJUBAVNI SAN

Živjeli smo u istoj zgradi. Bio je posljednji ponedjeljak u rujnu. Sreli smo se u dizalu pa odlučili zajedno ići do škole. Po putu smo razgovarali, zabavljali se i smijali ne pazeći na vrijeme. Kad smo stigli do škole, u predvorju nije bilo nikoga. Popevši se na prvi kat, gdje se nalazila učionica Matematike, shvatili smo da kasnimo na sat. Pokucali smo i ušli. Svi su prekrili usta, mislim da su pokušali sakriti poriv da prasnu u glasan smijeh. Profesorica Matematike zastala je s pisanjem po ploči. Upitala nas je zašto kasnimo. Htjela sam nešto izmisliti, ali on me preduhitrio i rekao kako smo se zapričali putom. Ja sam, sva crvena u licu, zbunjeno šutjela dok su se ostali učenici smijuljili. Profesorica Matematike vikala je na nas. Koliko sam shvatila, bila je jako ljuta i zahtijevala da odemo van. Nismo imali izbora, izašli smo pognute glave i za sobom tiho zatvorili vrata. Htjela sam plakati, ali on mi je pričao viceve kako bih zaboravila da smo sad trebali biti na satu Matematike. Otišli smo iza škole i čekali odmor.

Kada je zvonilo, došli su njegovi prijatelji i moja najbolja prijateljica. Njegovi prijatelji sjeli su pored njega, a moja najbolja prijateljica i ja malo smo se udaljile. Ona je dobro znala da sam zaljubljena u njega pa me pitala što smo radili. Ispričala sam joj o čemu smo pričali. Kad sam joj sve ispričala, zvonilo je za sljedeći sat. Bio je to sat Glazbene kulture.

Dok smo se penjale stubama, srele smo profesoricu Matematike. Počela mi je odlučnim glasom govoriti da se kašnjenje više ne smije ponavljati. Spominjala je i kako će pozvati roditelje, ali onda se iza mene pojavio on sa svojom grupicom prijatelja. Očito je sve čuo i počeo me braniti.

Profesorica Matematike uvijek je bila stroga pa mu tako ni sada nije dopustila da završi. Prekinula ga je i rekla da će pozvati naše roditelje u školu. Naglo mu je nestao i onaj mali osmijeh s lica. Nismo znali što reći, zavladao je napetost i neugodna tišina. Jedino profesorici Matematike nije bilo neugodno pa je prva rekla Doviđenja i otišla na sat. Gledali smo jedno u drugo s nevjericom. Ušli smo u učionicu Glazbene kulture. Tamo su svi veselo pjevali osim, naravno, mene i njega. Mi smo se ukočeno gledali i samo čekali da prođe vrijeme.

Počeli smo pričati kada je zazvonilo, ali ne školsko zvono nego alarm za buđenje. Iskočila sam iz kreveta i užurbano se spremala. Srećom, stigla sam u školu. Na velikom odmoru prepričala sam svojoj najboljoj prijateljici ovaj čudesan san. Nakon teškog dana legla sam u krevet i zaželjela sanjati nastavak istog sna. Brzo sam utonula u san, a želja mi se ostvarila. Kada sam začula školsko zvono, spremila sam knjige i s najboljom prijateljicom otišla na sat Prirode. Ovo nije bilo prvi put da smo on i ja zakasnili pa smo dobro znali da se profesorica nije šalila kad je rekla da će pozvati naše roditelje, ali nismo to očekivali ovako brzo. Ispred učionice Matematike ugledali smo njegovog tatu i moju mamu kako razgovaraju. Srećom, nisu nas vidjeli pa smo samo uletjeli u učionicu Prirode. Nakon Prirode on i ja zajedno smo išli kući i pomalo pokunjeni razgovarali o svemu. Oboje smo imali vidno nevesela lica. Vjerojatno zato što smo razgovarali o tome kako će naši roditelji reagirati kad se vrate kući. Moji su dosta blagi pa su, kao što sam i očekivala, samo rekli da se više ne ponavlja kašnjenje, ali znam da njegovi nisu takvi. Nisam mogla ni zamisliti što bi mogli napraviti. Sutradan sam saznala da se dogodilo najgore. Roditelji su mi zabranili da ide sa mnom u školu. lussy42012, 6. razred

Što reći osim da mi je bilo jako žao. Nisam bila ljuta, samo povrijeđena zaključivši da me njegovi roditelji nikada neće voljeti.

Odjednom smo se stvorili u velikoj kući. On, naša kći i ja sjedili smo na kauču u svojoj dnevnoj sobi gledajući crtiće za djecu. U crtiću su likovi bili u školi kad je zazvonilo. Opet sam se prevarila misleći da se oglasilo školsko zvono, no bio je to moj treći ponovljeni alarm za jutarnje buđenje. Ovoga puta zaista sam zakasnila u školu.

Ema Lalić

Kišni dan

Osvanuo je vedar i topao dan. Obitelji, bračni parovi, studenti, mala djeca, učenici i svi ostali polako su se budili. Pripremali su se za posao, školu, vrtić te sve prilike i neprilike koje ih čekaju u novom danu.

Tako je u jednoj obitelji, koja živi u stanu velike zgrade, muž, odnosno Tata već u ranu zoru bio budan čekajući da se probudi ostatak obitelji. Prva je ustala Voljena, onda prvo, ujedno i najstarije dijete, zatim mlađi sin.

Svi su jeli doručak, žurila se djeca na autobus, a Tata je već bio otišao. Jedino je Voljena još kod kuće spremala ručak usput se pripremajući za posao. Vozio se Tata biciklom na posao dok su djeca autobusom putovala prema školi.

Djeca su sigurno stigla u školu, no ne nužno i sretno jer ih u školi uvijek očekuje barem jedan izazov. Tata je također bez problema i na vrijeme došao na posao, ostavio bicikl i sjeo u mali kamiončić. Radio je svoj posao marljivo kao i inače, a onda nakon osam sati završio.

Odjednom više nije bilo sunca, samo oblaci i kiša, kiša, kiša... Ipak, Tata je sjeo na svoj bicikl jer Voljena je automobilom otišla na sastanak u grad, a djeca su maloljetna i nemaju vozačku dozvolu. Tako Tata nije imao ništa drugo, samo svoj bicikličić. Okretao je pedale, uzduž i poprijeko tražeći svaki mogući zaklon u željenom smjeru pa je došao i do jednog pothodnika. Automobili, autobusi i kamioni prolazili su ispod, a Tata se ugurao u stranu gdje su neki pješaci užurbano hodali. Bio je upravo u dijelu gdje je krov tako da ni on ni drugi putnici nisu kisluli.

Primicao se malo po malo željenome cilju i prispio do mjesta gdje je krov polako nestajao. Izašavši ponovno na kišu, jedva je išta vidio. Projurio je tada neki automobil koji mu je ostavio svoj veliki mokri trag. Sada je bio moker kao da ga je morski val, onaj najveći, poklopio deset puta. Niz usta mu je curila voda, čarape i tenisice bile su toliko mokre da su se mogle ocijediti najmanje tri puta, a oči više ništa nisu vidjele. Voda ga je poklopila kao što Mjesec poklopi Sunce pa nastane pomrčina Sunca. Tako je nastala lokva Tate. Unatoč svemu, probijao se dalje kroz guste i krupne, no za njega sada bezopasne kapi kiše jer ga više ništa nije moglo više smočiti.

Došao je Tata sad već do garaže, gume su bile mokre, a pod gladak. Sjurio je u garažu, no mokre su gume počele klizati po površini. Tata je pao, a bicikl otklizao. Uhvatio je Tata bicikl, spremio ga u kavez, zaključao i otišao se još jednom smočiti, doduše ovoga puta toplom vodom.

Izašao je iz toplog tuša te sreo svoju kćer.

„Bok, Tata! Kakav ti je bio dan?“ pitala ga je kći.

„Dobar, dobar. Malo mokar. Tebi?“

„Bio je dobar. Ništa se posebno nije dogodilo. Ručak ti je na stolu.“

„Ah, odlično! Hvala ti, srce.“

Tako je Tata jeo svoj ručak, a onda pored njega sjedne mlađi sin.

„Sav si se cijedio kad si došao kući, zar te kiša oprala?“

„Uf, sine moj...“

Tata je sada počeo pričati svoju priču te se i starija kći uključila u razgovor, a kasnije, kada je Voljena došla kući, prepričali su i njoj sve što se dogodilo.

Svi su se smijali, čak i onaj kojemu u tom trenutku nije bilo najsmješnije.

Sutra je bio bolji dan, no Tatu je koljeno malo boljelo od pada u garaži. Svi su naučili da treba ići polako i sigurno, a ne brzo pa kud puklo da puklo.

Lara Đurica

Plišani medvjed

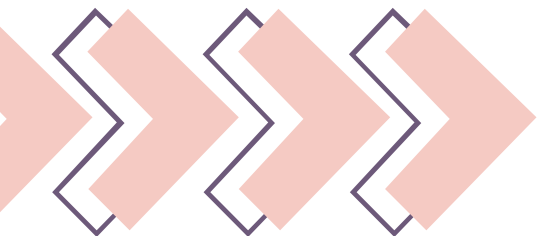
Ja sam plišani medvjed Mladen. Živim u dućanu Babycentar.

Najveći sam bijeli medvjed. Svaki dan ljudi dolaze, prolaze i odlaze, ali me nitko ne kupuje. Uvijek ima djece koja govore mami i tati: „Kupite mi ga, moooooooooooooooooolim vas“, ali uvijek kažu NE. No, ima tu i dobrih strana. Svaki put kad se centar zatvori, mi plišanci ustanemo i napravimo tulum, ali ipak bih volio da me netko kupi.

I tako, jednoga dana došlo je dijete po imenu Petar sa svojom mamom. Kupili su me. Bio sam tako sretan i uzbuđen. Došli smo u njihovu u kuću. Stavili su me u nešto što oni zovu vešmašina. Bio sam unutra par sati. To je nešto što ne želite proživjeti. Kao prvo, unutra ti se toliko vrti. Kao drugo, dok se vrtiš, dolazi ti voda i kao treće, a to je ujedno i najgore, vrtim se, dolazi voda, a onda još i neki prašak koji mi je ulazio u usta. Bljak! Nadam se da to neću opet morati proživjeti. Nakon toga su me stavili na nešto da se osušim. To je bilo puno bolje. Samo sam se odmarao. Već je bio mrak. Uskoro je bilo vrijeme za spavanje. Kad sam otišao na krevet, taj je madrac bio tako udoban. Živa uživancija. Toga nije bilo u Babycentru.

Nadam se da nikada neću završiti u smeću ili kod krojačice da me zašije. U ovoj je obitelji život sjajan, pun ljubavi i nježnosti.

Petar Đurica

Priča o ljubavi

Život je pun svega i svačega; dobroga i lošega; tužnoga i smiješnoga; maloga i velikoga...

Sve to proživljavamo uz neke osobe oko sebe. To su osobe koje nas vole. Na primjer, tu su naši baka i djed, mama i tata, prijatelj i prijateljica pa čak i braće i sestre koji su ponekad vrlo naporna bića. No, da njih nema, naš bi život bio dosadan, ne bi bilo smijeha i zabave, a ni učenja na vlastitim pogreškama.

Ima i ljudi koji najviše vole materijalne stvari. Njihova ljubav možda nije u nečijim očima, ali je zato vidljiva u njihovoj prostranoj garaži u kojoj se sjaje rijetke i zanimljive marke automobila. Ili možda u kupaonici, na polici, pa ni sami ne znaju koji bi parfem upotrijebili.

Neka djeca, ako ih pitate, reći će vam da vole školu, no pitanje je vole li oni prve učiteljice i sadašnje profesore ili vole učenje i zadaće ili možda samo vole svoje kolege i kolegice u klupi.

Roditelji u parku brinu se i paze na svoju djecu jer su u strahu da će njihovu djecu netko gurnuti ili da će pasti ili da će se već nešto treće loše dogoditi. No, i to je vrsta ljubavi. Majke su s djecom povezane i bile su pupčanom vrpcom preko koje je njihovo dijete moglo disati i živjeti, a onda kada se rodilo, ostalo je u majčinim rukama sigurno i toplo.

Mnogi će ljudi reći da vole hranu. Bez hrane nema života, to je jasno, no mene zanima je li ta ljubav prava ili samo osjećaj žudnje. Može nam se nešto sviđati više, nešto manje; može nam se više sviđati slano, a može i slatko. Smatram da to nije ljubav već samo vlastito mišljenje i sklonost.

U zaključku cijele ove priče vidimo da je ljubav svakakva, nepredvidljiva i kod svakog drukčija. Jednostavno se dogodi, ponekad niste ni svjesni, ali ona vas obuzme pa vam srce tuče sto na sat, obrazi vam se rumene i gore, a krv u venama struji i teče ovamo-onamo, postaje vam vruće dok se oči žare i cakle.

Treba živjeti punim plućima, a ljubav će uvijek naći put i u našem srcu kao mali ili veliki plamen gorjeti.

Lara Đurica

Skijanje

Zimske praznike proveo sam u Zagrebu. Bilo mi je zabavno jer sam se sve vrijeme odmarao, igrao i zabavljao. Nakon zimskog odmora počela je nastava, ali ne i za mene. Moja obitelj i ja otišli smo nakon praznika u Italiju na skijanje.

Išli smo taj tjedan jer ondje imamo hrvatsku školu skijanja. Dobra je stvar da mi je društvo poznato još od prošle godine. Naša grupa zvala se „Suadi“. Nazvali smo se tako nakon što smo pogledali video u kojem majka uči sina skijati i viče: „Desna skija, Suade! DESNA SKIJA, SUADE!!! LIJEVA! DIGNI GLAVU, NE IDI U ŠUMU, medo je tamo, medo!“

Jednom smo se spuštali nekim puteljkom kroz šumu. Trebali smo ići jedan po jedan te nakon što je prvi krenuo, trenerica je rekla da će za njim, pa su dvije sestre rekly da bi one za njom i tako smo ostali Patrik, Julija i ja. Ja sam išao prvi, odmah iza mene Julija i na kraju Patrik. Na samom početku imali smo malu komplikaciju jer je Patrik pao, no na našu sreću odmah je ustao. Dalje je sve išlo kako treba, barem donekle. Došli smo do jednog dijela gdje se šumska staza račvala te je trebalo odbrati smjer. Julija i ja otišli smo desno, a Patrik lijevo. On je pogodio, a mi smo promašili. Problem je bio u tome što je to relativno ravna staza i kad smo došli do kraja, nismo se mogli nigdje spustiti pa smo odlučili da se moramo vratiti. To je bilo jako iscrpljujuće jer je bio topao dan, a ta staza nije bila baš kratka. No, na kraju smo uspjeli.

Meni je najdraži Patrik jer me uvijek nasmije. Dok smo skijali, ja sam uvijek bio zadnji, a Patrik predzadnji. Mi smo bili sporiji od ostalih pa je Patrik radio svoju putanju, a ja sam ga samo pratio.

Bili smo u hotelu po imenu „Mae.“ Nakon škole skijanja još bih malo skijao s mamom i sestrom, a onda bih morao ići u hotel prepisivati što se radilo u školi. No, nije bilo tako strašno jer sam u hotelu imao prijatelje, čak i oni koji nisu bili s nama u hotelu dolazili su iz drugih hotela. Svi smo uvijek pisali zajedno i međusobno bismo si pomagali.

U tom dijelu Italije jako je lijepo jer je sve bijelo. Kad pogledam van, na krovovima se ne vidi koje su boje. Ujutro ljudi s automobila čiste snijeg da se mogu voziti. U hotelu je hrana bila jako fina, pogotovo deserti. Najdraži mi je bio zadnji po imenu Chocolate Kisses (Čokoladni poljupci). To su male kuglice koje izgledaju kao fritule i kad ih zagrižeš, bude malo gorko u ustima, ali onda se osjeti nešto jako fino. Nakon večere odemo u predvorje i nešto se igramo, bolje rečeno kartamo. Uvijek smo kartali Uno. Nije bilo večeri kad nismo umirali od smijeha. Kad bih se, nažalost, morao vratiti u sobu, oprao bih zube i popio med za kašalj. Malo bih popričao sa sestrom i otišao spavati.

Moj tata ne skija, no to nije ni toliko loše jer bi nam uvijek sačuvao mjesta u restoranu ili bi nas vozio natrag u hotel ako je netko bio previše umoran da još skija. No, meni je uvijek bilo žao što mi svi skijamo, a tata ne. I zato me obradovala vijest kad je tata rekao da će iduće godine ići učiti snowbordati ako će ga još držati volja. Nadam se da hoće.

Najbolji dio skijanja bio mi je kad smo išli na hupsere. Postoji jedan hupser na koji sam uvijek išao brzo jer bih onda odletio visoko u zrak.

Sve u svemu, jedva čekam vratiti se na skijalište sljedeće godine i biti još bolji. Moje društvo i ja dogovorili smo se da ćemo se u Zagrebu još družiti te se nadam da ćemo sljedeće godine opet biti zajedno na skijanju i, po mogućnosti, u istom hotelu.

Petar Đurica

Potjeheva potraga na internetu

Bilo je to jednog lijepog sunčanog dana. Potjeh je bio u kući sa svojom majkom. Ručali su te razgovarali o mnogim temama.

Nakon par minuta majka upita Potjeha: "Sjećaš li se što je baka rekla, koliko je banana i jagoda stavila u kolač koji smo jeli kod nje?"

"Stavila je deset banana i pet jagoda", odgovori Potjeh.

"Odlično što se sjećaš jer takav kolač zna napraviti samo tvoja baka, a ona ne koristi mobitel pa je nisam mogla nazvati i pitati", reče majka te ode u kuhinju po još malo salate. Od tog razgovora prošlo je tjedan dana kada je majka odlučila napraviti bakin kolač. Kupila je deset banana i deset jagoda, no činilo joj se da ima previše voća, a nije se mogla sjetiti koliko točno voća treba staviti u kolač. Ponovno majka upita Potjeha: "Sjećaš li se što je baka rekla koliko je banana i jagoda stavila u onaj kolač?" Sada, nakon dugih tjedan dana ni Potjeh se nikako nije mogao sjetiti koliko je voća išlo u kolač, no jako ga je želio ponovno jesti. Zbog toga je morao majci reći neki broj kako bi mogla napraviti kolač, ali joj nije želio lagati. Otišao je u sobu, sjeo na svoj veliki krevet i počeo razmišljati. Nakon nekog vremena sjetio se kako bi mogao istražiti taj kolač na internetu. Pretražio je puno stranica, pročitao svakakve članke te čak pregledao i sve društvene mreže. Sjedio je on tako i pretraživao internet pet sati, no nije uspio ništa pronaći. Nakon tih pet sati majka se zabrinula za svoga sina te ga je, kada mu je ušla u sobu i vidjela što radi, podsjetila da takav kolač zna napraviti samo njegova baka. Potjeh se jako rastužio jer se sada mora sam dosjetiti istine, no nikako nije bio spreman odustati. Sjedio je on, sjedio te sjedeći proveo cijelu noć. Sljedeći dan malo je prošetao parkom te tamo sreo bakinu prijateljicu. Brzo ju je upitao zna li ona možda koliko voća ide u kolač. Ona je dobro poznavala kolač svoje drage prijateljice te je radosno odgovorila Potjehu.

Potjeh je kući došao sretniji nego ikada te majci s veseljem rekao kako u kolač ide deset banana i pet jagoda.

Ema Lalić

Reljine pustolovine u današnjem svijetu

Jednom davno, prije nego što je postojao današnji svijet, živio je neustrašivi mladić po imenu Relja. Legenda kaže da se mladići poput njega opet vrate u svijet.

Tako se i on vratio. Ispao je iz bijelog oblaka u kojem se vidjelo dobro i pao na veliku, prostranu livadu u Maksimiru. Nikada prije nije vidio takav svijet pun ljudi, pasa i drugih bića. Nije znao što bi, ali je znao da mora napraviti dva dobra djela kako bi se za 3000 godina opet vratio.

Svuda uokolo ljudi su hodali i buljili u neke svjetleće pločice koje je prvi put vidio. Zaključio je da tim ljudima ne treba pomoć. Počeo je trčati kako bi pronašao nekoga u potrebi jer je svoj zadatak morao ispuniti do ponoći. Nakon nekog vremena ugledao je starijeg čovjeka, u staroj odjeći, bez cipela. Spavao je na klupici, a u lijevoj ruci držao je kanticu u kojoj su bila 2 eura. Odlučio je otići do trgovine i kupiti mu hranu, vodu, odjeću i neke papuče. Sve što je kupio, ostavio je pored njega, a u kanticu je ubacio još 10 eura.

Ostalo je još 6 sati za drugo dobro djelo. Nije znao na koju bi stranu krenuo.

Odjednom je ugledao ogromnu zgradu ispred koje se okupilo puno ljudi. Većina ih je ušla unutra, a Relji nije bilo jasno što se tamo tako zanimljivo događa. Provukao se ispod ograde i pratio ljude ispred sebe. Našao se na tribinama. Pred njim je bilo veliko zeleno igralište po kojemu su trčali dečki u plavim i zelenim dresovima. Nije znao što gleda, no shvatio je da 20 igrača trči za jednom loptom. Nakon 100 minuta gledanja utakmice, izašao je sa stadiona tužan jer je izgubio vrijeme na gledanje neke utakmice, a nije znao ni koji je to sport. Šetao je, no nije imao volje tražiti ljude kojima je potrebna pomoć. U 23:47 ugledao je djevojčicu koja je pala. Prišao joj je s leđa i dotaknuo ozlijeđeno koljeno.

Djevojčicu je odjednom prestalo boljeti koljeno, no sve se odvijalo toliko brzo da nije ni shvatila što se dogodilo.

Nakon toga Relja se uzdignuo u nebo. Ispunio je zadatak, a za 3000 godina vratit će se u neki novi, bolji svijet.

Tena Todić

Baka Mokoš

Čekajući autobus za Zagreb, upoznala sam dragu bakicu. Pričala mi je neobične priče iz svoga života. Ne znam jesu li istinite ili su samo obične priče kojima smo skratile vrijeme do dolaska autobusa.

U jednom trenutku starica se požalila:

-Vruće je, a nisam uzela ni soka ni vode.

Meni je bilo žao pa sam joj dala svoj sok.

-Hvala ti. Jednom ću ti vratiti ovu tvoju dobrotu. Samo reci Mokoš i ja ću se pojaviti.

U autobusu sam razmišljala o Mokoš i sjetila se da sam već čula za nju. U selu su pričali da se ona može pretvoriti u pticu, zmiju, baku, djevojku ili u što god poželi.

Nitko ne zna kako Mokoš stvarno izgleda, ali ako je sretnoš i budeš dobar prema njoj, ona će ti sigurno jednom pomoći. Mokoš, koju sam ja upoznala, izgledala je kao i sve bake i starice koje poznajem. Kosa joj je bila sijeda, a lice naborano. Njezine su oči bile plave i blage, a ruke naborane kao i svim bakama.

Kada sam stigla u Zagreb, i ja sam ožednjela pa sam otišla kupiti sok. Međutim, mojeg novčanika nije bilo. Nisam znala što napraviti i gdje da ga tražim, a onda sam se sjetila Mokoši.

-Mokoš, Mokoš, pomoziti! - uzviknula sam.

U tom trenu pokraj mojih nogu pojavila se mačka i počela me gurkati šapicama.

Nisam bila zainteresirana za igru s njom jer sam trebala pronaći novčanik. Mačka me gurala i tako sam došla do koša za smeće. U njemu sam ugledala svoj novčanik koji je ispao dok sam bacala autobusnu kartu.

Je li ta mačka bila Mokoš ili je sve samo slučajnost, to nikada neću saznati, ali uvijek kad vidite neku bakicu, pomozite joj jer dobro se dobrim vraća.

Korina Blažina

Priča o flauti

Već tri godine sviram flautu. Djeca su me često pitala kako je flauta ustvari nastala. U početku nisam znala odgovoriti na ovo pitanje pa sam s vremenom počela izmišljati priče.

Najčešće bih maloj djeci rekla: Otkrili su je naši pretci. Dječak vaših godina u jednoj je malo debljoj peteljci probušio rupicu. Svašta je radio s tom peteljkom dok mu na pamet nije palo: "Mogao bih puhnuti u to da vidim što će se dogoditi!" Zatim je puhnuo. Prvo se ništa nije čulo, ali pušući sve više i jače, dječak je počeo stvarati zvuk. Kao fućkanje. Slabašan zvuk, ali opet dovoljno jak da ga je čula i mačkica u susjedovom vrtu. Eto, takva je bila prva flauta, daleka rođakinja današnje.

Ponekad bih nekoj malo starijoj djeci ispričala: U metalno doba jedan djed svojoj je unuci htio pokloniti poseban dar. Unuka je svirala flautu, ali su se tada flaute proizvodile od drveta. Budući da je djed htio da dar bude poseban, dosjetio se da bi to mogla biti sjajna metalna flauta. Odmah se bacio na pripremu i izradu, a kada je flauta bila gotova, odlučio ju je isprobati. Zvučala je poput lepršavog leptira na osunčanoj cvjetnoj livadi. Od tada su svi svirali metalne flaute koje su s vremenom postajale sve sličnije današnjoj.

Ove sam dvije priče ispričala puno puta, a sva su djeca, slušajući ih, imala osmijeh na usnama i začuđen pogled. Neka od njih počela su i svirati flautu.

Emma Lalić

ZEMUNDA

Jednom davno, u starom gradiću podno velikog slapa živjela je kraljevna Zemunda. Imala je bujnu zlatnosmeđu kosu te prekrasne smeđe oči. Usta su joj bila kao od ruže, a nosić poput pahuljice.

Zemunda je odmalena znatiželjno dijete, a najviše je zanima što se nalazi iza veličanstvenog slapa. Postoji legenda koju je slušala dok je bila mala, prije nego li joj je majka umrla. Legenda kaže: „U zalazak sunca moraš poći, u šumi grmovitoj zvijezde pronaći. Svjetlošću obasjan put slijediti. U slap skočiti te duboko zaroniti. Plivati, plivati, plivati i plivati pa tajnu otkriti i zauvijek čuvati!“

Sada joj je šesnaest i spremna je krenuti tragom legende pa makar se morala nikada ne vratiti. Njezin je otac nakon majčine smrti bio pun bijesa i ogorčenosti te, u pretjeranoj brizi da bi joj se moglo išta loše dogoditi, čuva Zelandu kao najvrednije blago. U tornju se ona nalazi. Na najvišem katu, sedmom katu, a ispred zaključanih vrata stoje dva stražara. Inače bi ih bilo više, ali je toliko usko da su i ova dva već dovoljno stisnuta.

Zemunda je upoznala Filipa kad su joj bile tri godine te su još uvijek najbolji prijatelji. Filip će biti junak koji će joj pomoći da izađe iz kule i otkrije ono o čemu oduvijek sanja. Tako Filip u sumrak, na Zemundin sedamnaesti rođendan baci uže te se Zemunda po njemu spusti sa stražnjeg prozora gdje nema stražara. Šuljajući se, pobješkoše te se izgube u visokoj zelenoj travi.

Sljedeći je korak bio pronaći šumu. Nakon što stigoše u šumu, Zemunda počne pjevušiti legendu te se tako prisjeti da moraju doći do dijela šume u kojemu ima puno grmova. Nakon što su došli među grmlje, spustila se tiha noć s tamnomodrim nebom na kojemu je blistalo nekoliko sjajnih zvijezda. Zvezdice na nebu pokazale su put koji su Zemunda i Filip slijedili. Put ih je uputio do slapa u koji su trebali skočiti. Filip je, zbog velikog straha da će poginuti, odustao i zato njegova uloga u priči o Zemundi ovdje završava. Za razliku od Filipa, Zemunda je odlučno skočila. Zaronila je najdublje što je mogla te plivala, plivala, plivala i plivala.

Izronivši, našla se u visokoj, punoj kristala, jami. U toj se jami, posve iznenada, pojavio stari mudri zmaj. Bio je velik i plav, s ljubičastim krilima. Od davnina nije izlazio iz jame jer se bojao da će ga ljudi pratiti i iskorištavati. Zbog toga, čim je vidio Zemundu, htio je se riješiti. Zemunda je u svom zaključanom tornju imala vremena čitati pa je tako čitala o borilačkim vještinama, hipnotiziranju, slapu i zmaju. Izbjegla je sve zmajeve pokrete te kad se zmaj umorio, pokušala ga je hipnotizirati. Uspjela je, ali se ubrzo osjetila krivom jer upravlja nekime kao što je to njezin otac radio njoj te je poništila hipnozu i pokušala se sprijateljiti sa zmajem. Prošao je trenutak u kojemu su Zemunda i zmaj razgovarajući razmijenili mišljenje o nekim temama te shvatili da su dosta slični, osim što je Zemunda djevojka, a zmaj je zmaj. Godine su prolazile, Zemunda je istraživala svijet, upoznala je divnog mladića s kojim se vjenčala i rodila troje prekrasne djece. Njezin ju je otac kasnije pronašao te joj se ispričao zbog svega što je prije činio, a poslije je i on umro. Svih ovih godina zmajeva tajna da on postoji i dalje je sigurna, a Zemunda je znatiželjna u vezi svoje djece. Zanima ju je li ijedno njezino dijete naslijedilo njezinu hrabrost, znatiželjnost i pustolovnost.

Lara Đurica

Mašta je magija

Da sam autorica koja piše pjesme, moj bi idealni grad bio magičan. Sve bi se pjesme same napisale.

Taj bi grad bio pun prirode i njezine ljepote. Zrak čist, ulice bez prometa. Čula bih ptičice dok lete, kroz prozor gledala srnu što jede biljke u parku.

Zamišljam kako u hladnim zimskim danima snijeg pada dok ja pijem vrući crveni čaj i grijem ruke kod kamina.

Pjesma se sama napiše i dok ljeti šećem kroz gustu šumu susrećući planinare koji su napravili dobar krug, a sad jure na ručak pa u drvenu kuću na zasluženi odmor. Voljela bih čak i živjeti tamo, a ne samo pisati.

Lara Đurica

